

Sygn. akt II CSK 688/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa R. Holding Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.
przeciwko N. Fabryce Opakowań Spółce Jawnej
z siedzibą w K.

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń
i Reasekuracji A.Polska Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.

z dnia 21 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Strona pozwana – N. Fabryka Opakowań L. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 21 lipca 2016 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 października 2015 r. Sąd pierwszej instancji w sprawie z powództwa R. Holding Spółki Akcyjnej przy udziale interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji A. Polska Spółki Akcyjnej, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 103 830 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 października do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkody spowodowane pożarem wywołanym ruchem przedsiębiorstwa pozwanego i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu Okręgowego, że przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego z art. 435 k.c. zostały wykazane. W sprawie występuje bowiem związek przyczynowy pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa pozwanego a szkodą doznaną przez powoda i nie zachodzą żadne przesłanki egzoneracyjne, w szczególności wyłączna wina osoby trzeciej - Straży Pożarnej prowadzącej akcję gaśniczą w sposób obarczony błędami.

Pozwany zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenie art. 435 k.c. w zw. z art. 361 k.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 235 k.p.c. i art. 11 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa, ewentualnie przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw.

przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący wskazał, że potrzebę rozpatrzenia swojej skargi wiąże się z wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy z jej oczywistą zasadnością. Wyjaśnił, że w sprawie miało miejsce rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na zastosowaniu przez Sąd Apelacyjny do oceny ustalonego stanu faktycznego odpowiedzialności pozwanego na zasadzie ryzyka na podstawie art. 435 § 1 k.c., mimo braku adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy ruchem jego przedsiębiorstwa a szkodą powódki oraz pomimo istnienia przesłanki egzoneracyjnej w postaci wyłącznej winy osoby trzeciej. W ocenie skarżącego błędne było także przyjęcie jako podstawy faktycznej rozstrzygnięcia okoliczności nieudowodnionych w toku postępowania lub uznanie ich za udowodnione na podstawie dowodów przeprowadzonych z naruszeniem zasady bezpośredniości.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia, a orzeczenie to jest z tej przyczyny jednoznacznie błędne lub wadliwe w takim stopniu, że nie może się ostać.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W ustalonych okolicznościach nie sposób przyjąć, że akcja gaśnicza straży pożarnej, podjęta w celu stłumienia pożaru i zmniejszenia szkód, stanowiła zawinione działanie osoby trzeciej, które przerwało związek przyczynowy pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a szkodą. Bez znaczenia są w tym kontekście nieprawidłowości, które miały miejsce w toku prowadzenia akcji gaśniczej. Wynikały one z dynamiki zdarzeń oraz trudności technicznych, które

spowolniły akcję gaszenia pożaru, jednak tylko w pewnym zakresie mogły ewentualnie zostać ocenione jako zawinione. Okoliczności sprawy nie wskazują na to, że zarzewie pożaru wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, ani też że wyłączna wina osoby trzeciej spowodowała przeniesienie ognia na mienie powoda. Wystąpienie okoliczności skutkujących zwolnieniem strony pozwanej z odpowiedzialności deliktowej nie jest więc nie tylko oczywiste ale nawet uprawdopodobnione.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

kc

jw